

CONSILIUL LOCAL VULCAN
SPITALUL MUNICIPAL VULCAN
Vulcan, Str. N. Titulescu nr. 59, 336200, jud. Hunedoara
Tel. 0254 570450, Fax. 0254 571902, email: spit_vulcan@yahoo.com,
web: http://spitalvulcan.ro

COD DE ETICA SI DEONTOLOGIE-

Medici

CAP. I
Introducere

ART. 1

Prezentul cod cuprinde normele de conduita obligatorii în legatura cu exerciţiul drepturilor şi îndatoririlor profesionale ale medicului in cadrul spitalului.

ART. 2

Prevederile prezentului cod, atât cele ce reamintesc regulile morale pe care orice medic trebuie sa le respecte, cat şi cele care privesc aspecte tehnice, precum şi comportarea fata de confrati, sunt obligatorii pentru medicii din evidenta Colegiului Medicilor din România. Medicii care au activităţi în învăţământ răspund în respectarea prevederilor prezentului cod de cei pe care îi au în îndrumare.

ART. 3

Sănătatea omului este telul suprem al actului medical. Obligaţia medicului consta în a apara sănătatea fizica şi mentala a omului, în a usura suferinţele, în respectul vieţii şi demnităţii persoanei umane, fără discriminări în funcţie de varsta, sex, rasa, etnie, religie, naţionalitate, condiţie socială, ideologie politica sau orice alt motiv, în timp de pace, precum şi în timp de război. Respectul datorat persoanei umane nu încetează nici după decesul acesteia.

ART. 4

În exercitarea profesiei sale, medicul acorda prioritate intereselor pacientului, care primeaza asupra oricăror alte interese.

ART. 5

În exercitarea profesiei sale, medicul este obligat sa respecte drepturile fundamentale ale omului şi principiile etice în domeniul biomedical. Colegiul Medicilor din România va actualiza periodic prevederile prezentului cod în concordanta cu declaraţiile şi convenţiile la care România este parte, privind etica în domeniul biomedical.

ART. 6

Este interzis medicului, în exercitarea profesiei sale, sa impună pacientului opiniile sale personale de orice natura ar fi acestea.

ART. 7

Medicul nu trebuie sa înceteze niciodată, în decursul vieţii sale profesionale, sa îşi însuşească achiziţiile ştiinţei medicale, în scopul îmbunătăţirii cunoştinţelor sale medicale.

ART. 8

Medicul trebuie ca, în conformitate cu abilitatile şi cunoştinţele sale, sa contribuie la informarea obiectivă a publicului şi autorităţilor medicale în ceea ce priveşte problemele medicale. Medicul care oferă informaţii medicale în mass-media trebuie sa verifice modul în care afirmatiile sale sunt făcute publice şi sa ia atitudine în cazul denaturarii acestora.

CAP. II
Îndatoriri generale

SECŢIUNEA A
Despre independenta profesională a medicului şi responsabilitate

ART. 9

Medicul are independenta profesională absolută, libertatea absolută a prescripţiilor şi actelor medicale pe care le considera necesare, în limitele competentei sale, şi este răspunzător pentru acestea. În cazul limitării prin constrângeri administrative şi/sau economice a independentei sale, medicul nu este răspunzător.

ART. 10

Medicul nu va garanta vindecarea afectiunii pentru care pacientul i s-a adresat.

ART. 11

În activitatea medicală ce se desfăşoară în echipa (secţii de spital, proces de învăţământ medical tip rezidentiat), răspunderea pentru actele medicale aparţine şefului echipei, în limitele atribuţiilor administrative de coordonare, şi medicului care efectuează direct actul medical, în limitele competentei sale profesionale şi rolului care i-a fost atribuit de şeful echipei. În echipele interdisciplinare, şeful echipei se considera a fi medicul din specialitatea în care s-a stabilit diagnosticul major de internare, dacă nu exista reglementări speciale care sa prevadă altfel.

ART. 12

Încredinţarea totală sau parţială a obligaţiilor proprii către alte persoane, în lipsa controlului personal, constituie abatere deontologica.

ART. 13

Exprimarea consimţământului informat al pacientului pentru tratament nu inlatura responsabilitatea medicului pentru eventualele greşeli profesionale.

SECŢIUNEA B
Secretul profesional

ART. 14

Secretul profesional este obligatoriu, cu excepţia situaţiilor prevăzute de lege.

ART. 15

Fac obiectul secretului profesional tot ceea ce medicul, în timpul exercitării profesiei sale, a aflat direct sau indirect în legatura cu viata intima a bolnavului, a familiei, a apartinatorilor, precum şi probleme de diagnostic, prognostic, tratament, diverse circumstanţe în legatura cu boala. Secretul profesional persista şi după terminarea tratamentului sau decesul pacientului.

ART. 16

Secretul profesional trebuie păstrat şi fata de apartinatori, dacă pacientul nu doreşte altfel.

ART. 17

Secretul profesional trebuie păstrat fata de colegi, cadre sanitare şi instituţiile medicale care nu sunt implicate în actul medical al pacientului în cauza.

ART. 18

În comunicările ştiinţifice cazurile vor fi în asa fel prezentate încât identitatea bolnavului sa nu poată fi recunoscuta.

ART. 19

În cazul în care nu este contrar intereselor pacientului, medicul curant va permite accesul mass-media la pacient numai cu acceptul acestuia. Medicii şefi ai unităţilor medicale sunt obligaţi sa ia toate măsurile în asa fel încât accesul mass-media la pacient sa se facă numai cu acceptul medicului curant şi al pacientului. Acordarea de informaţii cu privire la un anumit caz se poate face numai cu acordul pacientului, al medicului curant şi al şefului unităţii medicale.

ART. 20

Evidentele medicale trebuie păstrate ca materiale secrete profesionale.

SECŢIUNEA C
Reguli generale de comportament în activitatea medicală

ART. 21

Medicul nu poate trata un pacient fără a-l examina medical în prealabil, personal. Numai în cazuri excepţionale, de urgenta sau în cazuri de forta majoră (îmbolnăviri pe nave maritime aflate în mers, pe avioane în zbor, locuri inaccesibile sasu în timp util) se vor da indicaţii de tratament prin mijloace de telecomunicaţii.

ART. 22

Medicul poate executa o activitate medicală doar dacă are pregătire şi practica suficienta pentru aceasta. Aceasta prevedere nu se aplica în cazuri de urgenta vitala, care nu poate fi rezolvată altfel.

ART. 23

Medicul poate utiliza numai aparate de diagnostic sau tratament autorizate şi pentru manuirea cărora are pregătire ori suficienta practica.

ART. 24

Dacă în urma examinării sau în cursul tratamentului medicul considera ca nu are suficiente cunoştinţe ori experienta pentru a asigura o asistenta corespunzătoare, va solicita un consult, prin orice mijloace, cu alţi specialişti sau va indruma bolnavul către aceştia.

ART. 25

În caz de pericol de moarte iminent, medicul va rămâne lângă pacient atât timp cat este nevoie de ajutorul lui profesional.

ART. 26

Pacientul nevindecabil va fi tratat cu aceeaşi grija şi aceeaşi atentie ca şi cel care are sanse de vindecare.

ART. 27

Medicul va informa pacientul asupra bolii acestuia, tratamentului necesar şi a sanselor de însănătoşire. Medicul va evita sa trezeasca prin comportamentul lui imaginea unei boli mai grave decât este ea în realitate.

ART. 28

Medicul va păstra o atitudine de stricta neutralitate şi neamestec în problemele familiale ale bolnavului, exprimandu-şi părerea numai dacă este solicitat şi numai dacă intervenţia este motivată de interesul sănătăţii bolnavului.

ART. 29

Medicul nu trebuie sa se implice în problemele legate de interesele materiale din familia bolnavului sau.

SECŢIUNEA D
Obligativitatea acordării asistenţei medicale

ART. 30

Medicul care se găseşte în prezenta unui bolnav sau rănit în pericol are obligaţia sa îi acorde asistenta la nivelul posibilităţilor momentului şi locului ori sa se asigure ca cel în cauza primeşte ingrijirile necesare.

ART. 31

În caz de calamitati naturale sau accidentari în masa, medicul este obligat sa răspundă la chemare, chiar sa îşi ofere de bunăvoie serviciile medicale imediat ce a luat cunostinta despre eveniment.

ART. 32

Medicul poate refuza acordarea de îngrijiri de sănătate din motive personale sau profesionale temeinice, indrumand pacientul spre alte surse de îngrijire medicală, cu excepţia situaţiilor de urgenta. Medicul este obligat sa pună la dispoziţie confratelui care preia pacientul toate informaţiile medicale referitoare la caz.

SECŢIUNEA E
Întreţinerea şi folosirea cunoştinţelor profesionale. Educaţia medicală continua

ART. 33

Medicii au datoria de a-şi perfectiona continuu cunoştinţele profesionale.

ART. 34

În folosirea unor metode terapeutice noi trebuie sa primeze interesul pacientului, iar acestea nu pot fi utilizate decât după evaluarea raportului risc-beneficiu.

SECŢIUNEA F
Integritatea şi imaginea medicului

ART. 35

Medicul trebuie sa fie model de comportament etico-profesional, contribuind la creşterea nivelului sau profesional şi moral, a autorităţii şi prestigiului profesiunii medicale pentru a merita stima şi încrederea pacientilor şi a colaboratorilor.

ART. 36

Medicul nu trebuie sa se folosească de un mandat electiv, o funcţie administrativă sau de alte autorităţi pentru a-şi creste clientela.

ART. 37

Medicul poate folosi numai titlul la care are dreptul, conform pregătirii sale profesionale.

ART. 38

Informarile privind serviciile medicale sunt acceptate, cu condiţia sa fie corecte, şi se pot referi la:

a) sediul profesional, orele de funcţionare, conducerea instituţiei medicale;

b) specialitatea şi titlul medicului;

c) metodele de diagnostic şi tratament folosite. Aceste informaţii trebuie sa se refere numai la metode de diagnostic şi tratament fundamentate ştiinţific şi acceptate în lumea medicală. Nu trebuie sa conţină informaţii eronate sau care ar putea induce pacientii în eroare;

d) tarifele percepute.

Aceste informaţii nu trebuie sa induca pacientilor impresia ca neapelarea la serviciile medicului respectiv le poate pune în pericol starea de sănătate fizica sau psihică.

ART. 39

Medicul nu poate face reclama unor medicamente sau bunuri medicale de consum. Menţionarea denumirii unor medicamente sau bunuri medicale în cuprinsul unor articole, cărţi, facuta în scop ştiinţific, nu se considera reclama.

ART. 40

Medicul nu trebuie sa facă propaganda în mediile nemedicale sau chiar medicale unor procedee de diagnostic ori tratament insuficient probate, fără sa sublinieze şi rezervele ce se impun.

ART. 41

Este contrară eticii înţelegerea dintre doi medici, între medic şi farmacist sau între medic şi un cadru auxiliar pentru obţinerea de avantaje materiale.

ART. 42

Este interzisă medicului practician implicarea în distribuirea unor remedii, aparate sau produse medicamentoase autorizate ori neautorizate.

ART. 43

Este interzisă practicarea de către medic a unor activităţi care dezonoreaza profesia medicală. Orice medic trebuie sa se abţină, chiar în afară vieţii profesionale, de la acte de natura sa ducă la desconsiderarea acesteia.

ART. 44

Medicul nu poate fi obligat sa îşi exercite profesia în condiţii ce ar putea compromite calitatea ingrijirilor medicale şi a actelor sale profesionale, cu excepţia urgentelor medico-chirurgicale vitale.

ART. 45

Medicul nu poate propune sau aplica pacientului ca benefice ori lipsite de riscuri remedii sau procedee iluzorii ori insuficient probate. Orice practica nestiintifica este interzisă.

ART. 46

Este interzisă acordarea de facilităţi, colaborarea sau sprijinirea oricărei persoane care practica ilegal medicina. Medicul are obligaţia de a sesiza existenta unor astfel de situaţii colegiului teritorial al medicilor.

SECŢIUNEA G
Onorarii şi atragerea bolnavilor

ART. 47

Este interzisă emiterea oricărui document medical care ar aduce pacientului un avantaj material nejustificat sau ilicit.

ART. 48

Este interzisă medicului practicarea concurentei neloiale, inclusiv prin practicarea unor tarife minimale, vadit disproportionate fata de costul real al serviciului medical, în scopul atragerii clientelei. Este admis serviciul gratuit în scopuri filantropice, cu informarea colegiului teritorial al medicilor cel mai târziu la 3 zile după acordarea asistenţei medicale.

CAP. III
Îndatoriri fata de bolnavi

SECŢIUNEA A
Respectarea drepturilor persoanei

ART. 49

Medicul trebuie sa respecte dreptul persoanei în privinta opţiunii libere asupra medicului sau curant şi chiar sa faciliteze aceasta posibilitate.

ART. 50

Un medic care este solicitat sau are obligaţia sa examineze o persoana privată de libertate ori sa dea îngrijiri în mediu carceral nu poate nici direct, nici indirect, fie şi numai prin simpla prezenta, sa cautioneze sau sa favorizeze atingerea integrităţii fizice ori psihice a vreunui deţinut, inclusiv a demnităţii acestuia. Dacă medicul constata ca persoana privată de libertate a suportat maltratari, are obligaţia sa informeze autoritatea judiciară.

SECŢIUNEA B
Relaţia cu pacientul

ART. 51

Exercitarea profesiei medicale nu trebuie facuta impersonal, ci incercand stabilirea unei relaţii umane cu pacientul, pentru ca, la nevoie, compasiunea din partea medicului sa nu para un act formal.

ART. 52

Este interzis ca medicul curant sa întreţină relaţii sexuale cu pacientii săi sau sa-i supună pe aceştia unor acte degradante pentru fiinta umană.

ART. 53

Medicul trebuie sa dea dovada de diligenta maxima în stabilirea diagnosticului, tratamentului adecvat şi în evitarea complicatiilor previzibile la pacientul aflat în îngrijirea sa.

ART. 54

Prescripţiile medicale trebuie formulate cat mai clar, medicul asigurându-se ca a fost înţeles complet de către bolnav şi anturajul acestuia, mergand pana la încercarea de a supraveghea executarea tratamentului.

ART. 55

Din momentul în care a răspuns unei solicitări, medicul este automat angajat moral sa asigure bolnavului în cauza îngrijiri constiincioase şi devotate, inclusiv prin trimiterea pacientului la o unitate medicală sau la un specialist cu competente superioare.

ART. 56

Medicul curant are obligaţia de a face toate demersurile medicale pentru a facilita pacientului sau obţinerea drepturilor sale ce decurg din starea de boala.

ART. 57

În caz de război, cataclisme, epidemii şi atentate, medicul nu are dreptul sa îşi abandoneze bolnavii, cu excepţia unui ordin formal al unei autorităţi competente în conformitate cu legea.

SECŢIUNEA C
Consimţământul

ART. 58

Pentru orice intervenţie medicală diagnostica sau terapeutică este necesar consimţământul informat al pacientului.

ART. 59

Consimţământul pacientului va fi exprimat în condiţiile legii.

ART. 60

Consimţământul va fi dat după informarea pacientului asupra diagnosticului, prognosticului, alternativelor terapeutice, cu riscurile şi beneficiile acestora.

ART. 61

În situaţia pacientilor minori, incompetenti sau care nu îşi pot exprima vointa, consimţământul va aparţine reprezentanţilor legali. Dacă medicul curant apreciază ca decizia reprezentantului legal nu este în interesul pacientului, se constituie o comisie de arbitraj de specialitate pentru a evalua cazul şi a lua decizia.

ART. 62

În situaţii de urgenta, când este pusă în pericol viata pacientului, iar acesta nu îşi poate exprima vointa şi rudele sau reprezentanţii legali nu pot fi contactati, consimţământul este implicit, iar medicul va face tot ceea ce este posibil pentru salvarea pacientului, urmând ca informarea acestuia sa se facă ulterior.

ART. 63

Prognosticul grav va fi impartasit pacientului cu prudenta şi tact, ţinându-se cont de starea psihică a acestuia. Prognosticul va fi dezvaluit şi familiei doar dacă pacientul consimte la aceasta. În cazul în care se considera ca dezvaluirea prognosticului infaust va dăuna pacientului sau atunci când acesta nu doreşte sa afle, prognosticul poate fi dezvaluit familiei.

SECŢIUNEA D
Probleme ale îngrijirii minorilor

ART. 64

Medicul trebuie sa fie apărătorul intereselor medicale ale copilului bolnav atunci când apreciază ca starea de sănătate a copilului nu este bine inteleasa sau nu este suficient de bine protejata de anturaj.

ART. 65

Dacă medicul apreciază ca un minor este victima unei agresiuni sau privatiuni, are obligaţia de a-l proteja uzand de prudenta şi anuntand autoritatea competenta.

SECŢIUNEA E
Eliberarea de documente

ART. 66

Este interzisă eliberarea pentru bolnav a unor certificate de complezenta sau a unor rapoarte tendenţioase. Orice act medical va oglindi realitatea obiectivă.

ART. 67

Medicul poate emite certificate, atestate şi documente permise de lege, pe baza propriilor sale constatări şi a examenelor necesare în acest scop. Este interzis ca informaţiile medicale sa fie prezentate deformat sau ascunse. Documentele medicale vor respecta forma prevăzută de lege. Documentele medicale nu trebuie sa conţină mai multe date decât este necesar scopului pentru care acestea sunt întocmite şi eliberate.

ART. 68

Persoana la care se referă documentul medical emis are dreptul de a fi informată cu privire la conţinutul acestuia.

CAP. IV
Îndatoriri fata de public

ART. 69

Medicul chemat într-o familie ori colectivitate trebuie sa se îngrijească de respectarea regulilor de igiena şi de profilaxie. El va semnala bolnavului şi anturajului responsabilitatea ce revine acestora fata de ei înşişi, dar şi fata de comunitate şi colectivitate.

ART. 70

Medicul are obligaţia morala de a aduce la cunostinta organelor competente orice situaţie de care afla şi care reprezintă un pericol pentru sănătatea publica.

CAP. V

Relaţiile medicului cu colegii şi colaboratorii, consultul medical, reguli de comportare cu alţi profesionisti din sfera sanitară, obligaţii fata de Colegiul Medicilor din România

SECŢIUNEA A
Relaţiile medicului cu colegii şi colaboratorii. Confraternitatea

ART. 71

Medicul va trebui sa îşi trateze confratii asa cum ar dori el însuşi sa fie tratat de ei. În baza spiritului de corp, medicii îşi datorează asistenta morala.

ART. 72

Schimbul de informaţii între medici privind pacientii trebuie sa se facă obiectiv şi în timp util, în asa fel încât asistenta medicală a pacientilor sa fie optima.

ART. 73

Dacă un medic are neintelegeri cu un confrate, trebuie sa prevaleze concilierea potrivit Statutului Colegiului Medicilor din România.

ART. 74

Este interzisă răspândirea de comentarii ce ar putea sa prejudicieze reputaţia profesională a unui confrate. Medicii trebuie sa ia apărarea unui confrate atacat pe nedrept.

ART. 75

Constituie încălcare a regulilor etice blamarea şi defăimarea colegilor (critica pregătirii sau activităţii lor medicale) în fata bolnavilor, apartinatorilor, a personalului sanitar etc., precum şi orice expresie sau act capabil sa zdruncine încrederea în medicul curant şi autoritatea acestuia.

ART. 76

Atunci când un medic ia cunostinta despre greşeli etice sau profesionale care aduc atingere imaginii profesiei, comise de către un coleg, trebuie sa ia atitudine cu tact, incercand sa discute problema cu confratele în cauza. Dacă aceasta nu da rezultate, medicul are obligaţia sa discute cazul în cadrul Colegiului Medicilor din România, înainte de a se adresa autorităţilor competente.

SECŢIUNEA B
Consultul medical

ART. 77

Ori de câte ori medicul considera necesar sa ceara părerea unui coleg pentru elucidarea diagnosticului, formularea planului terapeutic sau a indicatiei unei intervenţii, acesta va propune, de acord cu bolnavul sau apartinatorii lui şi ţinând cont de preferintele acestuia, un consult cu alţi confrati.

ART. 78

Consultul este organizat de medicul curant şi este recomandabil ca medicii chemaţi pentru consult sa examineze bolnavul în prezenta medicului curant. Apoi medicii se retrag pentru a discuta cazul. După ce au căzut de acord, medicul curant comunica bolnavului sau apartinatorului rezultatul consultului. Dacă exista divergenţe de păreri, se va proceda, după caz, la completarea examinarilor, internarea în spital, lărgirea consultului prin invitarea altor specialişti etc.

ART. 79

În consultul medical se va păstra o atmosfera de stima şi respect reciproc, nu se va manifesta superioritate fata de medicul curant. Discuţia cazului şi observaţiile critice nu se vor face în fata bolnavului sau a altor persoane străine, chiar dacă este vorba de medici subordonaţi.

ART. 80

Un medic care a fost chemat pentru un consult nu trebuie sa revada ulterior pacientul din proprie initiativa şi fără aprobarea medicului curant.

ART. 81

În cazul colaborării mai multor medici pentru examinarea sau tratamentul aceluiaşi pacient, fiecare practician îşi asuma responsabilitatea personal. Este interzis transferul de sarcini şi responsabilităţi privind indicaţiile de investigaţii, prescrierea de medicamente sau concedii medicale către alţi medici care nu au participat la consultul medical.

ART. 82

Dacă în urma unui consult avizul celor chemaţi diferă fundamental de cel al medicului curant, pacientul trebuie informat. Medicul curant este liber sa se retragă dacă părerea medicilor chemaţi la consult prevalează în opinia pacientului sau a anturajului acestuia.

ART. 83

Pacientul aflat în tratamentul unui coleg poate fi asistat de orice confrate pentru probleme incidente urgente, cu informarea prealabilă sau ulterioara a medicului.

ART. 84

Dacă propunerea pentru un consult medical vine din partea pacientului sau a anturajului acestuia, medicul are obligaţia organizării modalitatii de consult. În cazul în care medicul curant nu este de acord, se poate retrage fără explicaţii. În urma consultului se va redacta un document semnat de participanţi. Dacă documentul nu este redactat, se considera ca participanţii la consult susţin punctul de vedere al medicului curant.

SECŢIUNEA C
Raporturi cu alţi profesionisti sanitari

ART. 85

Medicii vor avea raporturi bune, în interesul pacientilor, cu ceilalţi profesionisti din domeniul medical.

SECŢIUNEA D
Obligaţii fata de Colegiul Medicilor din România

ART. 86

Medicii membri ai Colegiului Medicilor din România trebuie sa susţină organizaţia din toate punctele de vedere.

ART. 87

Medicul aflat în ancheta profesională este obligat sa colaboreze cu persoanele desemnate de colegiu şi sa furnizeze toate datele solicitate în vederea încheierii investigatiei în cel mult 14 zile de la solicitare

CAP. VI
Situaţii speciale

SECŢIUNEA A
Reguli privind cercetarea medicală pe subiecti umani

ART. 88

Cercetarea medicală pe subiecti umani se face cu respectarea prevederilor convenţiilor şi declaraţiilor internaţionale la care România este parte semnatara.

ART. 89

Medicul implicat în cercetarea biomedicala are datoria de a promova şi proteja viata, sănătatea, intimitatea şi demnitatea subiectilor umani care participa la cercetare.

ART. 90

În desfăşurarea cercetării medicale pe subiecti umani trebuie acordată o protecţie deosebita populatiilor vulnerabile, cum ar fi:

a) persoane dezavantajate din punct de vedere economic şi medical;

b) persoane care nu îşi pot da consimţământul pentru participarea într-o cercetare medicală (minori, persoane incompetente, persoane care datorită stării lor nu îşi pot exprima vointa);

c) persoane care sunt susceptibile a-şi da consimţământul sub presiune (de exemplu, persoane în detenţie, militari);

d) persoane care nu beneficiază personal din cercetare;

e) persoane pentru care cercetarea medicală este combinata cu îngrijirea medicală.

ART. 91

În cercetarea pe subiecti umani, binele individului primeaza asupra binelui societăţii în general şi al ştiinţei.

ART. 92

Cercetarea medicală în scopul progresului medical trebuie sa se facă doar în ultima instanta pe subiecti umani. Aceasta trebuie sa se efectueze în conformitate cu datele ştiinţifice existente, cu alte surse relevante de informare şi cu datele obţinute din experimentarea pe animale, atunci când aceasta este posibila.

ART. 93

Principalul scop al cercetării medicale pe subiecti umani este de a îmbunătăţi metodele profilactice, diagnostice şi de tratament, înţelegerea etiologiei şi a patogenezei unei afecţiuni.

ART. 94

Nu se poate întreprinde nici o cercetare pe o persoana, decât dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii:

a) nu exista nici o metoda alternativa la cercetarea pe fiinţe umane, de eficacitate comparabila;

b) riscurile la care se poate expune persoana nu sunt disproportionate în comparatie cu beneficiile potenţiale ale cercetării;

c) proiectul de cercetare a fost aprobat de instanta competenta după ce a făcut obiectul unei examinari independente asupra pertinentei sale ştiinţifice, inclusiv al unei evaluări a importantei obiectivului cercetării, precum şi al unei examinari pluridisciplinare a acceptabilitatii sale pe plan etic;

d) persoana pe care se fac cercetări este informată asupra drepturilor sale şi asupra garanţiilor pentru protecţia sa;

e) exista consimţământul participanţilor.

ART. 95

Protocolul cercetării trebuie sa fie evaluat de o comisie de etica, formată din persoane independente fata de cercetători sau sponsori. Comisia de etica ce efectuează evaluarea proiectului trebuie sa fie informată cu privire la desfăşurarea cercetării şi are dreptul de a monitoriza cercetările în derulare.

ART. 96

Cercetarea medicală pe subiecti umani trebuie sa fie efectuată numai de către persoane calificate în acest sens. Aceasta persoana are reponsabilitatea privind subiectii implicaţi în cercetare, chiar dacă aceştia şi-au exprimat consimţământul informat pentru participare.

ART. 97

Experimentul clinic (cercetarea fără scop terapeutic) este admisibil din punct de vedere etic dacă nu comporta nici un risc serios previzibil. Cercetatorii care conduc experimentul clinic sunt obligaţi sa îl intrerupa dacă apare pericolul vatamarii sănătăţii subiectului sau când acesta cere sistarea experimentului. Cercetarea medicală pe subiecti umani se poate derula doar dacă potentialele beneficii sunt superioare riscurilor.

ART. 98

Impunerea cu forta sau prin inducerea în eroare a exprimentului pe om constituie o grava încălcare a principiilor eticii medicale. Participarea subiectilor umani în cercetare se poate face numai voluntar şi numai după ce aceştia au fost informati adecvat cu privire la: scopurile, metodele cercetării, riscurile şi beneficiile anticipate. De asemenea, subiectii trebuie informati ca se pot retrage oricând din cercetare, fără ca acest lucru sa îi prejudicieze în vreun fel. Consimţământul informat al participanţilor trebuie luat cu respectarea prevederilor legale.

ART. 99

Refuzul unui pacient de a participa într-o cercetare nu trebuie sa influenteze calitatea relatiei medic-pacient.

ART. 100

În cazul minorilor, consimţământul va fi obţinut de la apartinatori sau de la reprezentantul legal, fiind necesar şi acceptul minorului de a participa în cercetare. Este necesar un maximum de prudenta în a utiliza minorii în experimentele medicale şi numai dacă riscurile sunt minime.

ART. 101

În cazul persoanelor incompetente sau incapabile de a-şi exprima vointa, consimţământul va fi obţinut de la apartinatori sau de la reprezentanţii legali.

ART. 102

Includerea în cercetarea medicală a subiectilor incompetenti sau care nu îşi pot exprima vointa se va face numai atunci când cercetarea nu poate fi efectuată folosindu-se persoane competente (condiţia fizica sau psihică ce impiedica obţinerea consimţământului informat este o caracteristica necesară a populaţiei incluse în studiu) şi numai dacă riscurile sunt minore.

ART. 103

Medicul trebuie sa ia toate măsurile necesare pentru protejarea intimitatii subiectilor participanţi în cercetare, pentru păstrarea confidenţialităţii informaţiilor despre subiecti, şi trebuie sa minimalizeze pe cat posibil impactul cercetării asupra integrităţii fizice, mentale şi a personalităţii acestora.

ART. 104

Cercetările făcute în scop terapeutic constituie aplicarea pentru prima data la om a unor procedee medicale sau chirurgicale şi se vor face exclusiv în scop curativ. În asemenea cercetări trebuie sa existe o proportionalitate justa, în favoarea bolnavului, între riscurile procedeului nou şi gravitatea cazului; pericolele posibile ale procedeului nou sa nu intreaca în gravitate evoluţia probabila a bolii de baza sau a tratamentelor cunoscute şi aplicate pana în prezent.

ART. 105

Folosirea unui placebo în cercetări medicale combinate cu îngrijirea pacientilor este admisă numai atunci când nu exista metode profilactice, diagnostice sau terapeutice demonstrate pentru subiectii participanţi ori atunci când pacientii care primesc placebo nu sunt expusi unor riscuri suplimentare.

ART. 106

Participanţii într-o cercetare medicală trebuie sa aibă acces la beneficiile rezultate din aceasta, după încheierea cercetării.

ART. 107

Publicarea rezultatelor unei cercetări medicale pe subiecti umani se va face cu respectarea acuratetei datelor şi numai în condiţiile în care sunt respectate normele etice naţionale şi internaţionale care guvernează cercetarea medicală pe subiecti umani.

ART. 108

Se interzice provocarea de îmbolnăviri artificiale unor oameni sanatosi, din ratiuni experimentale.

ART. 109

În toate cazurile de cercetări clinice, pentru verificarea pe om a eficacitatii unor metode de diagnostic sau de tratament se va respecta riguros condiţia consimţământului voluntar al subiectului.

ART. 110

Experimentarea umană trebuie sa respecte un număr de reguli:

a) sa fie precedată de o serioasă experimentare pe animal;

b) subiectul sa accepte voluntar, sa fie major, în stare de libertate şi perfect informat despre riscuri;

c) în cazul unor maladii incurabile, la subiecti în stadiul terminal, remediul nu trebuie sa provoace suferinţe suplimentare şi sa existe sanse rezonabile de a fi util;

d) nu pot fi experimentate remedii care ar altera psihicul sau constiinta morala.

ART. 111

Se interzice orice activitate terapeutică sau experimentala pe om din simple ratiuni de orgoliu profesional ori ştiinţific, de al carei rezultat nu poate beneficia majoritatea indivizilor sau care lezeaza principiile culturale ori morale ale comunităţii.

ART. 112

Experimentele privind clonarea fiinţei umane sunt interzise.

SECŢIUNEA B
Exerciţiul medicinei de expertiza judiciară

ART. 113

Subiectul va fi informat în prealabil despre sensul examinării, de către expertul care nu a avut niciodată nici o relatie de un gen oarecare cu cel expertizat, ceea ce i-ar putea influenta rationamentele. În acest din urma caz expertul are obligaţia de a se recuza, informand forurile competente cu privire la motivele recuzării.

ART. 114

Expertizatul îl poate recuza pe expert, acesta trebuind sa se supună dorintei expertizatului.

ART. 115

Raportul final nu va conţine decât elemente de răspuns la chestiunile puse în decizia de numire a expertului. În rest, expertul este supus secretului profesional.

SECŢIUNEA C

Exerciţiul medicinei private

ART. 116

Este interzis unui medic sa îşi încredinţeze propriul cabinet unui coleg pentru a fi administrat. Excepţie face situaţia în care medicul titular este plecat din localitate din motive bine întemeiate (concedii de odihna, de boala, postnatale, stagii de pregătire în alte localităţi sau în străinătate), când se va utiliza licenta de înlocuire acordată de Colegiul Medicilor din România.

ART. 117

În cabinetele de grup, exerciţiul profesiei rămâne personal, pentru a se putea asigura, pe de o parte, independenta profesională, iar pe de alta parte, răspunderea profesională individuală completa. Libertatea de opţiune pentru un anumit medic trebuie asigurata şi respectata.

ART. 118

Orice fel de asociere între medici trebuie sa facă obiectul unui contract scris ce trebuie sa respecte independenta profesională a fiecăruia. Actul trebuie obligatoriu comunicat consiliului colegiului teritorial, pentru ca acesta sa îşi dea avizul din toate punctele de vedere.

ART. 119

Angajamentul profesional al medicului nu poate depăşi competenta profesională, capacitatea tehnica şi de dotare a cabinetului ori baza materială afectată, inclusiv prin convenţii sau colaborări ferme cu alte unităţi sanitare.

SECŢIUNEA D

Atentarea la viata şi integritatea fizica a bolnavului. Eutanasia

ART. 120

Medicul trebuie sa incerce reducerea suferintei bolnavului incurabil, asigurând demnitatea muribundului.

ART. 121

Se interzice cu desăvârşire eutanasia, adică utilizarea unor substanţe sau mijloace în scopul de a provoca decesul unui bolnav, indiferent de gravitatea şi prognosticul bolii, chiar dacă a fost cerut insistent de un bolnav perfect constient.

ART. 122

Medicul nu va asista sau indemna la sinucideri ori autovatamari prin sfaturi, recomandări, împrumutarea de instrumente, oferirea de mijloace. Medicul va refuza orice explicaţie sau ajutor în acest sens.

ART. 123

Nici o mutilare nu poate fi practicată fără o justificare medicală evidenta, serios documentata şi fără consimţământul informat al pacientului, cu excepţia situaţiilor de urgenta cu risc vital.

ART. 124

Prin actele sale profesionale, de investigare sau terapeutice, medicul nu trebuie sa supună pacientul nici unui risc nejustificat, chiar dacă exista cererea expresă a acestuia din urma.

ART. 125

Întreruperea de sarcina poate fi practicată în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege. Orice medic este liber sa refuze fără explicaţii cererea de întrerupere voluntara a sarcinii.

Manager,

Dr. MATEESCU Mariana

Director medical,

Dr. CHIS Sofia